

Mit tehetünk, ha beszorul a hajó a híd alá?

A Magas-Tátrából sebes folyással siet a Vág folyó a Kisalföld felé. 2000 méter magasságban van forrása s csak a bátrabb tutajosok tudják rajta a faúsztatást irányítani. Lent a síkságon találkozik a Vág a nyugodtabb Kis-Dunával s onnan már Vág-Duna lesz a neve, míg 20 kilométerrel lejjebb beömlik az Öreg-Dunába. A két folyó találkozásánál fekszik Gúta nevű nagyközség, ez már a Kisalföld. A község bírója híres ember volt. Pihentagyú, ahogy Gútán mondták. Irányította a községet, csinált rendet, ha kellett. Gyakran kellett, vagy kellett volna, mert a Vág nagyon vad folyó volt. Ha sok hó esett télen a Tátrában, akkor a tavaszi olvadáskor a folyó melletti területeket elöntötte az árvíz.

Gúta is szenvedett ilyenkor. Egy megoldás lett volna, az alacsony partot kövekkel magasítani, er síteni. Gúta a Csallóköz csücskében fekszik, jó termőföldekkel, de k ott egy sem volt.

- Követ csak úgy szerzünk, ha hozatunk - mondta Zsiga bácsi, a bíró. A közeli Komáromban találtak is egy vállalkozót, egy uszályhajó tulajdonosát, aki minden fuvart vállalt, követ is.

A megbeszélte időben a hajó már távolról jelezte érkezését kürtjével. Elérte a faluvéget, majd feljebb, a hidat is elhagyta s megérkezett a kirakódóhelyre. Ott az egész falu segített az értékes köveket kirakni. Estére készen is voltak. Megvolt az elszámolás s a hajó a sötétség beálltával kikötött éjjelre. Másnap reggel aztán visszafordult Komárom felé. Azzal senki nem számolt, hogy az üres hajó másfél-két métert emelkedett. Mintha ez nem lett volna elég baj, még a vízállás is magas volt azokban a hetekben. A hajó egyszer en nem fért el a híd alatt. A kapitány átkozta a sorsát, a folyót, a hidat, de ez nem segített. A bíró pihent agyában mocorogni kezdett valami, de még nem szólt. Várta, hogy puhuljon a hajós.

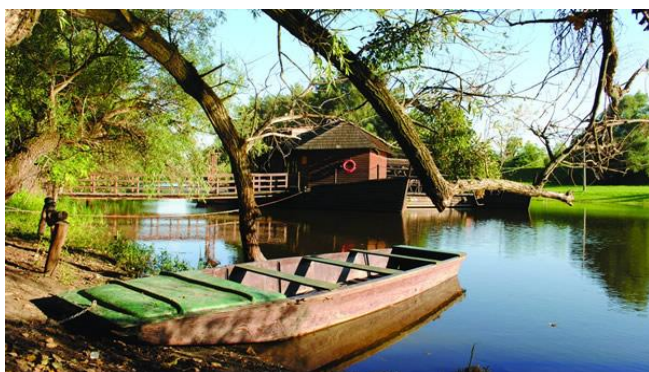
Dél felé eljöttnek látta az időt.

- Megígérem kapitány úr, hogy fizet egy hordó pálinkát a falunak, ha én elintézem, hogy átmegy a hajó a híd alatt? ó kérdezte. A hajóst új megrendelések várták, nem volt ideje a hidat nézni és várni, hogy a folyó lepadjon. Oda lesz a kereset fele ó gondolta ó nem volt más választása.

- Megígérem! ó mondta. Ezt várta a bíró, aki azonnal körbe dobolt a községben és kirendelte délutánra az egész falut a hídhoz. Ki is jött minden ép lábú. A bíró felküldte ket a hajóra, annyit, amennyi belefért. A hajó szépen lesüllyedt és átcsúszott a híd alatt. A nép kiszállt, a hajós betartotta ígéretét és biztos elhatározta magában, hogy ezentúl kétszer is meggondolja, mielőtt áthajózik egy híd alatt.

Ez volt a pihentagyú gútai bíró története.

Borka László

BÚCSÚ A „KIRÁLYI REBELLISTÓL”

Henrik herceg, II. Margit királyné életének h társa családja körében 2018. február 13-án este elhunyt. A személyét méltató írások kiemelik, hogy igazi világi volt egy kis országban. Eredetleg diplomatának készült az elkel francia családból származó ifjú, de lemondott a felkínált nagykövetségi állásról Mongóliában, amikor megismerkedett a fiatal dán koronaherceggel. Karrierje mellett katolikus vallásáról is le kellett mondania, de valójában mindig megmaradt franciának, aki selyemzokniban járt a kötött gyapjúharisnyás dánok között és foie gras-ra szavazott a dán máj-pástétom helyett, ahogyan ezt egyik méltatója megjegyzi.

Henrik herceg m velt, érzékeny ember volt. Rengeteg nyelven beszélt, köztük mandarinul is, szépen zongorázott és szerette a m vészeteket: verseket is írt. Amikor összeházasodott a királynéval tulajdonképpen magánemberből állami intézménnyé vált és új szerepét megnehezítette, hogy eltte nem volt még példa a dán történelemben, hogy valaki dán uralkodó férjeként kerüljön a királyi családba.

Jobb-rosszabb korszakok váltották egymást, a hercegnek sosem sikerült megtanulnia rendesen dánul, és a királyné maga is úgy ítélte később, hogy nem látta, hogy mennyire segítségre szorult volna új szerepében Henrik.

Henrik viszont nagyon komolyan vette azt a szerepet, amelyet a királyné mellett ellátott, egész életében h tanácsadója maradt feleségének, de láthatóan küzdött a szerepéből adódó nehézségekkel. A Királyi Házban betöltött szerepét saját magának kellett megteremtenie és ebben a tekintetben soha nem lehetett egyenjogú a feleségével. Jó- és kevésbé jó korszakok után a herceg, egy igazi királyi rebellis, feladta azt a törekvését, amellyel egyenjogusíttatni kívánta magát az uralkodóval és nyugdíjba vonult, de még ekkor is a dánokért dolgozott, ahogyan egész életében. Rengeteg társadalmi szervezet élén és az ország képviselőjében is h maradt ahhoz az ígéretéhez, amelyet akkor tett, amikor Dániába érkezett, hogy az országért fog dolgozni. A herceg egyik versét szabad fordításban közlöm most. A köszönt 2010-ben a királynénak írta, hetvenedik születésnapjára. A herceg családja körében ugyanis nagyon boldog volt.

Legyen neki könnyű a föld!

RANGYAL

Alkonyatként a végtelen égen
Kísér árnya lépteidnek
Tünemény vagyok, elenyésem,
A sivatag bealkonyul,
Sötét árnyam nyugalomra tér,
Engem többet nem láthatsz soha
Rejtve, lesben a puha homok alatt,
Árködöm tétova lépteid nyomán,
Mit számít nekem,
A szín már készen áll,
Csak egyetlen vágyam marad,
Hogy óvhassam fázó tested,
Reszketeg árnyammal, sötétl kékségben
Farkasokkal keresem nyomod szüntelen,
Találkánkig az örökkévalóságban.